

[Palle Simonsen]

ven i december måned, 14 dage forud for at et nyt finanslovsforslag træder i kraft. Derfor kommer folketinget efter vor opfattelse i den uheldige situation, at besparelser for det umiddelbare finansår, som man skal tage stilling til og vedtage i folketinget, ikke kan gennemføres med så kort en frist. Budgetoverslagstallene kan vi ikke stille ændringsforslag til og bruger vi ikke tiden på at diskutere, og så kommer vi først tilbage til de reelle problemer næste år i december måned. Så kan vi altså ligesom konstatere det, som vel egentlig er konklusionen af 1970ernes politik, nemlig at der ikke har været tilstrækkelig styring af de offentlige udgifter.

Når vi tænker på f. eks. PP II planen og dens forudsigelser i 1973, må vi nok sige, at det stort set er gået betydelig værre, end man dengang forudså, til trods for at de prognoser, man dengang fremlagde, var dystre nok i sig selv. Vi må vel også konstatere, at af de mange forslag til bedre styring af de offentlige udgifter, som kom fra PP II planens forfattere – for det indgik jo også i det betydelige materiale, vi dengang fik – er der ikke ret mange, der er gennemført. Nu vel, jeg anerkender, at nogle er gennemført, men der er ikke kommet den kontrol med det offentliges udgifter, som er nødvendig. Det synes jeg i sig selv væksttallene i virkeligheden giver de tilstrækkelige argumenter for.

Derfor er vi enige med venstre i, at vi er nødsaget til at finde frem til en bedre styring, og vi mener, forslaget om budgetrammer for en 3-årig periode er en fremkommelig måde. Men vi mener også, at der skal andre ting til som supplement, f. eks. bedre målemetoder for de offentlige udgifter, så vi også, når vi diskuterer såvel finanslovsforslag som budgetoverslagstal, i højere grad får en måling af, hvad vi får ud af de penge, vi ofrer på de forskellige områder.

Jeg husker, at nu afdøde økonomiminister Per Hækkerup engang under en debat i folketinget om disse ting sagde, at den offentlige sektors hovedproblem er, at den ikke er påvirket af den private markedsmekanisme. Det er vel nok noget af det væsentligste, der er sagt om disse ting, for heri ligger der en klar understregning af, at tingene bare løber, hvis vi ikke finder nogle måleinstrumenter for, f. eks. hvad det koster pr. barn pr. dag i en daginstitution, hvad det koster pr. barn pr. dag i en 1. klasse i folkeskolen osv., såle-

des at vi i en diskussion om finanslovsforslag og om budgetoverslagstal på et tidligere tidspunkt på grundlag af de erfaringer, vi har, kan komme med konkrete forslag til besparelser.

Jeg vil i almindelighed sige, som jeg allerede har sagt én gang, at væksttallene for 1970'erne klart demonstrerer, at vi ikke har den tilstrækkelige styring, og at der er behov for, at vi får en meget omfattende diskussion. Derfor er vi meget positivt stemt over for forslaget.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. Camre for et par sætninger, hr. Camre udtrykte heroppe fra talerstolen for et øjeblik siden. Hr. Camre sagde, at man i socialdemokratiet deler ønsket om at få et bedre greb om den økonomiske udvikling, eller i hvert fald var der en sætning, der udtrykte den tanke. Dermed erkender hr. Camre altså, at man ikke har haft rimeligt styr på den økonomiske udvikling. Vi noterer med tilfredshed den erkendelse, at man altså giver os ret meget langt hen ad vejen. Tak for det, hr. Camre!

Så var der den anden ting, hr. Camre sagde, som jeg gerne vil notere. Hr. Camre sagde, at det er rimeligt, at man indtil sidste minut foretager ændringer og stiller ændringsforslag til den finanslov, som skal vedtages. Tak for, at det blev sagt, hr. Camre! Jeg skal nok huske det til senere debatter.

Så vil jeg tage fat på forslaget. Vi er meget positive. Det er naturligvis interessant at læse et forslag, der taler om at regulere statens udgifter nedad med mindst 11 pct. Vi er meget interesseret i at debattere, drøfte og forhandle grundigt med andre partier, der ønsker at reducere det offentliges forbrug betydeligt. Jeg har nævnt tidligere i dag, at vi har udtalt, at det var nødvendigt at reducere med 25–30 pct. Men når vi så tager fat på det med, hvor meget vi egentlig skal spare, skal man mærke sig, hvilken afstemningsprocedure vi har bedt om, når vi har haft ændringsforslag til finansloven. Vi har bedt om den procedure, at vi først fik afstemning vedrørende de skattelettelser, vi ønskede skulle gennemføres, altså hævning af den skattefri bundgrænse.